

ΦΩΝΗΤΙΚΕΣ

ΕΒΔΗΜΗΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν ἐδρεύομεν τὸν Παρθενόνων.

'Εννέα Νοεμβρίου,
μηνὸς ὑπερβορείου.

'Εβδομήντα πέντε κι' ἑπτακό'άκομα,
γῆν τὴν Λορελαύ λέει κάθε στόμα

**Ὁ Ρόττερ ὁ Γερμανὸς
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κερνητός.**

Μὰ δὲν 'ντρέπεσθε και' λίγο δίχως λόγους και' ἀφορμάς
κάθε τόσο λυσσαρμένοι νὰ τὰ βάζετε μ' ἐμάς ;
κι' ἐπειδὴ σὰς λὲν μεγάλους, δικερλοῦς ἀετούς,
 μὲ βατσέλα και' στρατούς,
δικαιοῦσθε νὰ τραβᾶτε τοὺς μικροὺς ἀπὸ ταυτί ;
κι' εἶναι τοῦτο μεγαλεῖον; κι' εἶναι δύνάμις αὐτὴ ;
Μὴ σὰς 'σάγαμε ποτὲ τὸ ψωμί, τὸ περκοκίαι ;
μὴ δὲν δίδονται σωστὰ χρωλῶσις και' τόκοι ;

Φ.—Γκοῦτεν μόργκεν, κλημέρα, στόγιερικαν και' κυβερνήτη,
κι' ἂν 'ρωτᾶτε και' γὰρ 'μένα, τῆς 'Αθήνας τὸν πολίτη,
γὰρ, ζερ γκοῦτ ἰχ ντάνκε, φίλε...σὰς εὐχαριστῶ, κλά...
ἐμαθα γὰρ 'μας βροσιδία πὼς ἐφάλατε πολλὰ,
κι' εἶπες γὰρ τοὺς Γερμανοὺς σου πὼς τοὺς 'Ελληνας δὲν

[μοιάζουν

 κι' οὔτε κλέθωεν κι' οὔτε σφάζουν.

Μὰ τὴν ἐπαθεῖς 'στὸ τέλος, Χέρ και' Φὸν ἀγαπᾶτε,
κι' ἔνα κἀζὸ σὰν και' τοῦτο δὲν τὸ 'πρόσμενες ποτέ.
Και λοιπὸν σὰν εἶπες τέτοια, μὰ με κι' ἔσθασα μὲ φόρα
'στὴν ὄραία Λορελαύ γὰρ νὰ σοὺ τὰ ψάλλω τώρα,
 καθὼς τὰψαλα μὲ 'μέρα
 και' 'στὸν 'Γκαλό Λαβέρα,
 και' τὸν εἶπα τροβατόρε
 κι' ἔρι τοὺ και' τραντιτόρε.

Πούρ λοιπόν, Χέρ Φὸν Φερφλοῦχτερ, Σοῦμκν, Βάγνερ και'
[Μπετόβεν,

ὁ δὲ κούτης σὰς ὁ Κόχλερ τοῦ Πετριτσκη πετσοκὸβεν
κληρωτίδα, καρωτίδα, δὲν θομάζαι πὼς τὴν λένε...
Ρόιτερ τῆς Λορελαύ, πὼς γελᾶσθηκα, καίμνε.

'Αν τὸν 'σκότωσαν δικοί μας, φίλε Φὸν, 'στὴν Λορελαύ,
 = ἔθπερε καθεῖς σὰς φόκο,
τί θ' ἀκούγαμε και' τώρα κι' ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάη

 μῆπως εἶχαμε και' μπλόκο,
 και' γρᾶνάτεν οὐντ κανόνεν
 βομβαρδίσην Παρθενόνων,
και' θὰ 'φρένιαζαν καί' ἡμᾶς Γερμανίζοντες 'Εβραῖοι,
 ποῦ 'ζαμύλησαν τὸν Τούρκο γὰρ νὰ πάρουνε τὰ χρέη.

'Αχ! ὄραία Λορελαύ, πλὴν τοσοῦτον δυστυχής!...
κι' ἀπ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τῆς σφριγώσης ἐποχῆς,
ποῦ δικοί μας τροβατόροισι σοῦ φορτώθησαν κακὰ
και' καί' με τὴν Μιράντα σ' ἐτραγοῦθησαν γλυκὰ,
 δυστυχία δὲν ἐστάθη,
 ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχρησ πάθει.

'Ακου και' σὺ τὴν γλώσσα μου, ποῦ τώρα δὲν κρατεῖται,
Σούδεμκν, Σοπεγγάουερ, Χάουπτικν, Σίλλερ, Γκαίτε,
μπύρα Μονάου, Ντρεέρ, βούρστ, 'Ελληνοιστι λουκάκινο,
 και' τὸν ἀγκόρας ἄρετε,
 κι' αὐτὸν τὸν Κόχλερ πάρετε,
ποῦ τὸν 'Πετριτσκη σὰς γι' ἀρνί τὸν 'πῆρε καρμάνικο.

Πάρτον, σοῦ τὸν χαρίζομε, τὸν κούτη σου νὰ χαιρέσαι,
και' νὰ σοῦ γίνη μᾶθημα πὼς νὰ συμπεριφέρεσαι,
Πάρσιφαλ, Φάουστ, Λόεγκερν, Μπαλκὺρ και' Νιβελοῦγγεν...
πὼς δὲν 'μίλει, μὰ μὲ κωτὰς ὡσὰν Ζαήμης μούγγεν ;

(Τοιαῖτα τούτου λέγοντος και' κόπτοντος και' ράπτοντος,
μὲ τόνον δὲ προκλητικὸν τοὺς Γερμανοὺς ἐξέπτοντος,
θυμώοντες τὸν Γερμανὸν τὰ μούτρα τὰ πανελληνα
και' ρίχνουν μὲς 'στὴ θάλασσα τὸν Φασουλῆ τὸν 'Ελληνα,
 κι' αὐτὸς μὲ πάθος και' χολὴ
 μὲς ἀπ' τὴ θάλασσα 'μίλει.)

Φ.—Γι' αὐτὸ τὸ κοπιμμένο σὰς τὸν σβέξκο μου θὰ βγάλω,
κι' ἂν 'ρίξατε 'στὴ θάλασσα κι' ἐμὲ τὸν παπαγάλο,
γὰρ νὰ μὲ σκυλοπνίσετε, Φερφλοῦγγηδες ἀπόνως
και' νὰ μοὺ κάνετε λουτρό μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος,
πλὴν μὲνα 'στὸ καθῆκον μου πιστὸς κι' ἀπαρηγγέλιως,
κι' ἐγὼ καθὼς τὸν Ἰωνᾶ θὰ βρῶ κανένα κῆτος.

Λυποῦμαι ποῦ τὴν ἐπαθεῖς, Φὸν Ρόιτερ, κακῆ,
κι' ὅπως μεγάλος τὸν μικρὸν τιεῖε κι' ἄδικαι,
νὰ πάη νὰ κουρεύεται, κακὸς ψυχρὸς τοῦ φλάπερος...
 χρῆμα ποῦ 'φάνηκες γεγες,
 μὰ πάω κι' ἐχομ' ἐκλογαίε...
 προῦ γὰρ σέ, ζῆτω γὰρ 'μας... Κορδόνικος, 'Ελληναρκος.

